

jo pange tähhele kui üks teitest peaks tahtma ärra jooesta ehk mingil wifil kärra tehha, lassseme meie kohhe omma püstoli otsad teile suud anda!" Kui suur olli agga nüüd nende ehmatus, kui nad ülemal nimmetud maeas meite soldatid seal eest leidsid ja kui nõrgo läksid nende pead, kui nad meid naeste kordide seest näggid wälja húppawad ja mundre sisse puggewad; nad ollid siamale meid ikka veel tüdrufute eest piddanud.

Kõik mis meie teada tahtsime olli meile õnnekõs heaste korda läinud, se pea aastit olli veel se, neid kahte mahti nenda waggusi, kui üks paar lambaid, ilma püssi pauguta wangi wötta, sed kui need olleks meid ärratunnud ehk mahti sanud ärra kargada, siis olleks kohhe kärra lahti olnud ja Daanlased, meite ašsemel nende peale minna, meite peale tulnud. — Ja kindrali fitus olli meil veel peale kauba.

Sutto jätkud.

Üks iissa läks omma veikese poeokesega ühhest wöllast mõda. Sedda nähhes küssis poeoke: „Mis riista-pu se on?” „Se nna tömmataksse waesed pattused nõriga ülles ja lastakse fenni rippuda, funni nad furnuks jánu” kostis iissa. „Waesed pattused”, ütles poeoke, „tömmataksse se nna ülles, kuhu sawad siis rikkad pattused ülestömmatud?”

Üks foggoduse õppetaja manitses omma foggoduse hingestid sesugguste ramatute eest hoida, mis pead seggawad ja süddant rikkuwad ning fästis neid ennese jure tua, et neid ärrapöletada. Teisel päewal tuuli üks auvåårt tallopoeg, kaks ramatud kaenlo al, õppetaja jure ja andis neid nende sõnnadega temma kätte: „need on minno ja minno naburi makso rendi ramatud, mis meile kõige ennamiste peavallotewad.
